

U s n e s e n í

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 3.1.2017 v trestní věci **obv.** [REDAKCE], stíhaného pro přečin podle § 337 odst. 1 písm. f) tr. zákoníku, o stížnosti státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Českých Budějovicích proti usnesení Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 25.11.2016, č.j. 6T 154/2016-49, **t a k t o :**

Stížnost státní zástupkyně se podle § 148 odst. 1 písm. c) tr.ř. z a m í t á .

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud v Českých Budějovicích rozhodl napadeným usnesením takto:

Podle § 314c odst. 1 písm. b) trestního řádu, z důvodů uvedených v § 172 odst. 2 písm. a) trestního řádu, se zastavuje trestní stíhání obviněného [REDAKCE] pro skutek spočívající v tom, že

v době nejméně od [REDAKCE] do [REDAKCE] či jinde, s úmyslem zmařit výkon rozhodnutí soudu a vyhnout se výkonu trestu, nenastoupil bez závažného důvodu k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody ve výměře 18 měsíců, se zařazením do věznice s dozorem, který mu byl uložen rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 4. 2015 pod č.j. 32 T 198/2014-390, který nabyl právní moci dne 5. 9. 2015, a to i přesto, že výzvu k nástupu do výkonu trestu odnětí svobody s nástupem nejpozději do 10ti dnů od převzetí výzvy k nástupu trestu převzal prokazatelně do vlastních rukou dne [REDAKCE], přičemž dne 12. 11. 2015 byl vydán pod sp. zn. 32 T 198/2014, příkaz k dodání do výkonu trestu odnětí svobody, na jehož základě byl dodán do Vazební věznice MS [REDAKCE]

neboť trest, k němuž může trestní stíhání vést, je zcela bez významu vedle trestu, který mu byl uložen rozsudkem Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 25.8. 2016, č.j. 32T 158/2015-630.

Proti tomuto usnesení podala v zákonné lhůtě stížnost státní zástupkyně. Podle jejího názoru nebyly splněny podmínky ustanovení § 172 odst. 2 písm. a) tr. řádu. V daném případě nelze mít za to, že by tresty uložené obviněnému v jiných věcech byly dostatečné pro dosažení účelu trestu a že by trest, který mu hrozí v projednávané věci, byl zcela bezvýznamný. Při posuzování účelnosti dalšího trestního postihu obviněného je třeba vzít v úvahu mj. určitou druhovou specifičnost žalovaného trestného činu podle § 337 odst. 1 písm. f) tr. zákoníku. V té souvislosti se odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 17.7.2013, sp.zn. 8Tdo 642/2013 a ze dne 4.5.2016, sp.zn. 3 Tdo 446/2016. Tím, že obviněný zcela záměrně mařil výkon již jednoho uloženého trestu odnětí svobody, nabývá jeho jednání na společenské škodlivosti a závažnosti. Obviněný [REDAKCE] je osobou v minulosti opakovaně trestně stíhanou. Jiné nepodmíněné tresty odnětí svobody, na něž poukazuje okresní soud v odůvodnění svého rozhodnutí, byly obviněnému uloženy za druhově jinou trestnou činnost – majetkového charakteru a související přečin porušování domovní svobody. Povaha přečinu podle § 337 odst. 1, písm. f) tr. zákoníku sama o sobě do značné míry limituje možnost aplikace ustanovení § 172 odst. 2 písm. a) tr. řádu, neboť takový postup do značné míry

popírá smysl daného ustanovení tr. zákoníku a zpochybňuje opodstatněnost existence příslušné skutkové podstaty. Navrhuje se proto, aby krajský soud napadené usnesení podle § 149 odst. 1 písm. b) zrušil a věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Krajský soud v Českých Budějovicích v souladu s ustanovením § 147 odst. 1 tr. řádu přezkoumal napadené usnesení i řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že stížnost státní zástupkyně není důvodná.

V řízení předcházejícím vydání napadeného usnesení nebyly zjištěny žádné vady, pro které by rozhodnutí nemohlo obstát. Žádné důvody pro zrušení rozhodnutí však krajský soud neshledal ani v jeho věcné podstatě. Argumenty zmíněné státní zástupkyně jsou sice obecně správné, avšak přesto může rozhodnutí o zastavení trestního stíhání pro tzv. neúčelnost v tomto konkrétním případě obstát. Je faktem, že obviněný [REDAKCE] je v současné době již ve výkonu trestu odnětí svobody (od [REDAKCE] a že má postupně vykonat více nepodmíněných trestů odnětí svobody v celkovém trvání čtyř let. Také je faktem, že v případě odsouzení v řešené věci Okresního soudu České Budějovice sp.zn. 6T 154/2016 by mu měl být ukládán souhrnný trest k již pravomocně uloženému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let. Jedná se o sankci uloženou Okresním soudem v Českých Budějovicích ve věci sp.zn. 32T 158/2015. Tam byl obviněný odsouzen za podstatně závažnější a rozsáhlejší trestnou činnost, spáchanou mnoha útoky a kvalifikovanou jako přečiny krádeže, porušování domovní svobody a poškození cizí věci podle § 205 odst. 1 písm. b), odst. 2, odst. 3 tr. zákoníku, § 178 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku (2x), § 205 odst. 1 písm. a), písm. b), odst. 2 tr. zákoníku a § 228 odst. 1 tr. zákoníku (2x). Odsouzen a nepodmíněný trest odnětí svobody na dva roky mu tedy byl uložen mj. za přečin, na který trestní zákoník stanoví trest odnětí svobody od 1 roku do 5 let, a za další tři přečiny s trestní sazbou od 6 měsíců do 3 let. Oproti tomu v nyní projednávané věci je obviněný stíhán pro jediný trestný čin, spáchaný jediným skutkem, s trestní sazbou odnětí svobody do dvou let. Při zohlednění osoby obviněného (jeho poměrů a dosavadního způsobu života), dále povahy, závažnosti a všech okolností řešené trestné činnosti je zřejmé, že v případě odsouzení obviněného [REDAKCE] ve věci Okresního soudu České Budějovice sp.zn. 6T 154/2016 by do úvahy přicházelo maximálně jen velmi mírné navýšení stávajícího dvouletého nepodmíněného trestu odnětí svobody v rámci trestu souhrnného. Za této situace pak lze uzavřít, že trest, k němuž by stíhání v této věci mohlo vést, je zcela bez významu vedle jiných trestů, které byly obviněnému již pravomocně uloženy v jiných jeho trestních věcech.

Státní zástupkyně ve své stížnosti argumentovala mj. tím, že tresty v jiných věcech (které nyní vykonává, resp. má vykonat) byly obviněnému uloženy pro druhově odlišnou trestnou činnost, zejména majetkového charakteru. Podle názoru krajského soudu však právě proto, že pro přečin podle § 337 odst. 1 písm. f) tr. zákoníku je obviněný stíhán poprvé, lze za dané situace rozhodnutí okresního soudu o zastavení trestního stíhání ještě akceptovat. Pokud by naopak šlo o recidivu speciální, situace by byla nepochybně jiná. Krajský soud při svém rozhodování přihlédl i ke skutečnosti, že obviněný [REDAKCE] je nyní ve výkonu trestu odnětí svobody poprvé a jeho chování a plnění si povinností ve výkonu trestu je ze strany věznice hodnoceno kladně (viz zpráva č.l. 23 spisu okresního soudu). I proto lze předpokládat, že pro dosažení účelu trestu by v případě tohoto obviněného měly postačovat již sankce, které mu byly uloženy dříve v jiných věcech, a jejichž celková výměra činí nezanedbatelné čtyři roky. Okrajově lze zmínit samozřejmě i princip ekonomie trestního řízení. Pokud by věc měla být okresním soudem projednána v hlavním líčení, státu by vznikaly další ne zcela zanedbatelné náklady spojené s nutnou obhajobou, která je v této věci předepsána. Jak už bylo řečeno,

výsledkem pak by mohlo být maximálně jen zanedbatelné navýšení stávajícího dvouletého trestu odnětí svobody v rámci trestu souhrnného.

Na závěr považuje krajský soud za potřebné se vyjádřit i k té části argumentace státní zástupkyně, v níž odkazuje na dvě rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR v podobných věcech (trestní stíhání pro přečin podle § 337 odst. 1 písm. f) tr. zákoníku – viz výše). Tato dvě rozhodnutí zcela jistě nelze vykládat v tom smyslu, že by v případě trestního stíhání pro přečin dle § 337 odst. 1 písm. f) tr. zákoníku bylo zastavení trestního stíhání podle § 172 odst. 2 písm. a) tr. řádu vždy vyloučeno. To, zda jsou nebo nejsou splněny podmínky pro takový postup, musí být zkoumáno vždy individuálně - při zohlednění osoby obviněného, okolností a závažnosti aktuálně stíhané trestné činnosti, jakož i při zohlednění druhu a výměry jiných trestních sankcí, které byly obviněnému uloženy v jiných věcech, a charakteru, okolností a závažnosti této jiné trestné činnosti. Ve zmíněných dvou usneseních Nejvyššího soudu sp.zn. 3Tdo 446/2016 a 8Tdo 642/2013 se jednalo o situaci poněkud odlišnou od té, která nastala v nyní projednávané věci Okresního soudu České Budějovice sp.zn. 6T 154/2016. Jednak zřejmě nepřicházelo do úvahy ukládání souhrnného trestu k jinému již poměrně výraznému nepodmíněnému trestu odnětí svobody, nýbrž naopak ukládání trestu samostatného, a jednak se jednalo o pachatele s podstatně bohatší (resp. závažnější) trestní minulostí, než je obviněný

Ze všech těchto důvodů posoudil krajský soud stížnost státní zástupkyně jako nedůvodnou a podle § 148 odst. 1 písm. c) tr.ř. ji zamítl.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do 2 měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud v Brně (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.).

Dovolání mohou podat

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

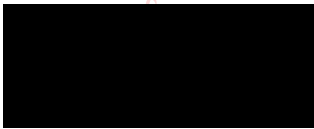
Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 4 tr.ř.) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až 1) nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je

povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

V Českých Budějovicích dne 3.1.2017

Za správnost vyhotovení:
Květa Zdrhová

JUDr. Ondřej Círek, v.r.
předseda senátu